

Contra el processisme malaltís

written by Fèlix Rabassa i Martí | 19 de juliol de 2020

És més que evident que la societat catalana és plena de pors i de complexos. I quan dic “societat catalana” em refereixo a aquella part de les persones que viuen a Catalunya que se senten nacionalment catalanes.

Més de 300 anys de dominació estrangera no són pas poca cosa. 300 anys. Es diu aviat. 300 anys d'assassinats, de detencions arbitràries, d'empresonaments, d'exilis, de retallades de llibertat, d'imposició d'una llengua i d'una cultura forasteres i de prohibició d'una identitat cultural i nacional. Tota aquesta violència física i simbòlica contra un poble conquerit per força ha de deixar petjada en la consciència col·lectiva i ha d'originar tota una colla de traumes nacionals molt difícils de superar. Si no, com s'explica que en ple segle XXI, a Catalunya mateix, la gran majoria de catalanoparlants encara s'adrecin en castellà als seus interlocutors castellanoparlants?

Tal com he dit abans, els catalans hem patit tota mena de vexacions per part d'Espanya. Les conseqüències d'aquestes vexacions han estat una colla de traumes que han originat una sèrie de creences i de conductes polítiques malaltisses.

Posaré algun exemple d'aquestes conductes polítiques malaltisses. La majoria de catalans que es reconeixen nacionalment com a tals sembla que, políticament, pel que fa al fet nacional català, hagin d'estar demanant perdó per qualsevol cosa i sembla que tinguin por de dir les coses pel seu nom. Aquest prototipus de català acomplexat, quan vol parlar d'independència no diu “independència” sinó que diu “democràcia”, no fos cas que algun espanyolista, pobret, se'ns ofengués. A aquest català poc valent, després de la victòria

dels partits que deien que volien la independència el 27S del 2015, li va mancar temps per deixar ben clar que “l’independentisme no ha guanyat les eleccions”, perquè “no som prou” i “no hem arribat al 50% de vots”.

En la Catalunya colonial de la dècada de 2020 la ideologia de la correcció política radical –filla de 300 anys d’opressió espanyola i del deler dels partits autonomistes catalans de mantenir les seves minses quotes de poder– ataca totes les veus que reivindiquen que la nostra nació esdevingui un estat normal en el concert de les nacions lliures del món. Els defensors d’aquesta catalunyeta políticament correcta, per exemple, miraran de desacreditar aquells catalans que sostenen una cosa tan normal com el fet que una futura Catalunya independent ha de tenir unes forces armades pròpies. Els sacerdots de la correcció política més malaltissa clamaran al cel a través dels seus múltiples altaveus mediàtics tot afirmant que no hem de tenir exèrcit perquè “som gent de pau”. Els catalanets més agosarats asseveraran, fins i tot, que “els països veïns ja ens defensaran”. Aquesta gent –que dominen els tres partits polítics parlamentaris catalans que són suposadament independentistes, JxC, ERC i CUP– són del tot contraris a la fonamentada opinió de la [Societat d’Estudis Militars](#), una prestigiosa associació catalana que sosté que la Catalunya independent hauria de disposar d’unes forces armades convencionals, tal com ho explica en el seu document “La defensa es contraposa al benestar?”.

Els partidaris d’aquesta malaltissa correcció política afirmen sense fissures que en la Catalunya independent el castellà seria cooficial al costat del català, potser per caure més bé als simpàtics votants del 155. En aquesta qüestió, els adalids del bonisme nostrat tampoc volen una Catalunya independent normal, en la qual la llengua pròpia, el català, sigui l’única llengua oficial. A aquests bonistes lingüístics tant se’ls en dóna que totes les nacions que s’han independitzat a Europa els darrers cent anys –llevat d’Irlanda, que ha acabat perdent

la llengua pròpia—, un cop independents, hagin instaurat la llengua de la terra com a única llengua oficial, tot negant qualsevol casta d'oficialitat a la llengua forastera que fins aleshores se'ls havia imposat. Letònia, Lituània, Estònia, Eslovènia, Eslovàquia, Macedònia, Ucraïna, Armènia, Geòrgia no han deixat com a cooficial la llengua de les seves antigues metròpolis, tot i que en alguns casos, els de les repúbliques bàltiques, la proporció d'habitants que tenien el seu origen en la nació ocupant era molt elevat. Doncs no. A Catalunya, segons el processisme de JxC, ERC i CUP, la llengua que fa més de 300 anys que se'ns ha imposat a sang i a foc, la llengua de Felip V, Espartero, Primo de Rivera i Franco, la llengua del 155, ha d'ésser cooficial al costat de la llengua del país. Volen la llengua forastera, imposada per la força de les armes, al mateix nivell que la del país, que ha estat marginada, vexada, prohibida.

Tanmateix, hi ha un partit polític català, tot i que encara extraparlamentari, que qüestiona els dogmes del processisme, que defensen que una Catalunya independent ha de tenir el castellà com a llengua cooficial i no ha de tenir exèrcit.

En el seu [decàleg](#), penjat al web del partit, el FNC diu que: “Cal declarar la independència perquè el català sigui l'únic idioma oficial a Catalunya, així com crear les eines per fer-lo hegemònic”.

I pel que fa l'exèrcit, en aquest mateix decàleg hi diu que: “L'Estat català s'ha de dotar d'unes Forces Armades pròpies, d'una Agència Nacional d'Intel·ligència i d'un Cos Diplomàtic. Cal tenir el poder de dissuadir tota amenaça exterior”.

És lamentablement significatiu d'aquesta situació malaltissa abans descrita que cap diputat dels 70 que hi ha al Parlament que teòricament volen la independència defensi que l'única llengua oficial del país ha de ser el català i que Catalunya, si vol ser una nació lliure, ha de tenir exèrcit. Cap diputat.

Cal un canvi en profunditat en la mentalitat col·lectiva dels catalans. Un canvi que comporti que la gran majoria dels catalans que volen la independència la vulguin amb tot allò que una independència normal comporta. Els catalans no hem de voler experiments estranys per a una Catalunya independent. Hem de voler per al nostre estat totes les atribucions perfectament normals que té una nació independent, perquè si no les volem potser allò que ens passa en realitat és que no volem aquest estat.